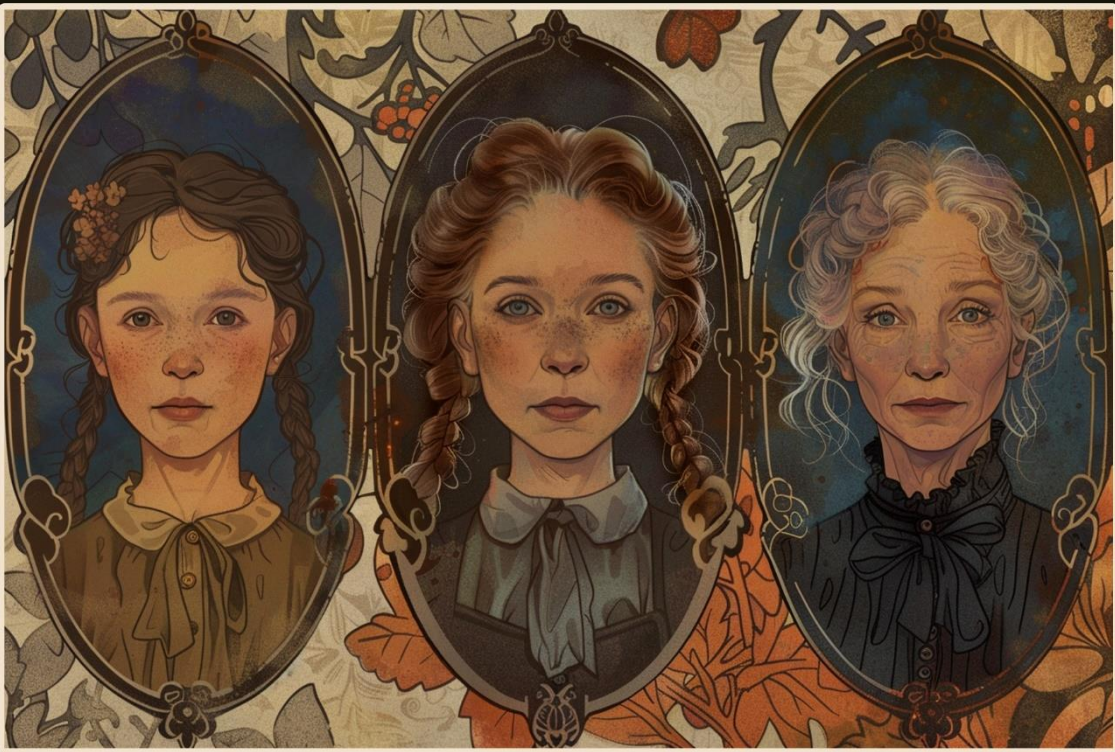

MICHAELA MAXOVÁ

KAM S NÍ TAM S NÍ

RÁDOBY FEJETONY TŘETÍHO VĚKU

KAM S NÍ –
TAM S NÍ

RÁDOBY FEJETONY
TŘETÍHO VĚKU

Michaela Maxová

1. KAM S NÍ

Paní Pracná má všech 5 P, které jsou při obsazování pracovních míst nejvíce preferovány – potřebné vzdělání, dlouholetou praxi, znalost několika cizích jazyků, ovládnutí PC i řidičský průkaz skupiny B. Až na ten zpropadený věk! Mládí pryč a do penze ještě daleko. Ale když se to tak vezme kolem a kolem – on je asi každý věk pro přijetí do zaměstnání problematický. Absolventi škol to mají těžké (bez praxe nejsou nikde moc vítáni), mladé ženy to také nemají snadné (půjdou určitě brzy na mateřskou dovolenou), ženy ve středním věku také ne (mají malé děti a budou s nimi určitě často doma) a lidé před důchodem už vůbec ne (těm, co mají dlouhou praxi, je potřeba hodně zaplatit, a ty, co ji nemají vůbec, se už přece nevyplatí zapracovávat). *Takže babo, rad'!*

Paní Pracná byla ochotna za práci dojíždět i několik desítek kilometrů, splňovala všechny požadované podmínky pro přijetí, ale stále bezúspěšně. Mnohokrát se zdálo, že by to snad už konečně mohlo vyjít, ale nakonec se vždy objevilo obligátní hlášení: „Promiňte, je nám líto, ale místo je již obsazené.“ Nebo: „Zařídili jsme se jinak.“ A tak dále, a tak dále.....

Během své nezaměstnanosti paní Pracná absolvovala různé rekvalifikační kurzy za účelem ještě většího rozšíření své kvalifikace. Fyzicky je schopná, zdravá, spolehlivá, o práci má zájem. Jak je vidět, to však stále nestačí.

Její poslední zážitek při hledání pracovního místa byl opravdu kuriózní. Kvůli nabízenému místu (i když to byl pouze zástup za mateřskou dovolenou) byla ochotna v místě pracoviště přes týden i bydlet, protože denní dojíždění by bylo dosti komplikované. Počítala s tím, že se možná naruší i rodinné vztahy, ale za tu cenu to přeci stálo. Po ne zrovna jednoduchém osobním přezkoušení byla vybrána z několika uchazečů a místo jí bylo *přiklepnuto* s nástupem do jednoho týdne, kdy měla být podepsána pracovní smlouva a vyřízeny všechny potřebné formalities. Paní Pracná si tedy nakoupila potřebné vybavení do bytu, kam se měla stěhovat. Neváhala si na to dokonce vypůjčit. Však to splatí z první výplaty. A pak už se jen těšila. Těsně před nástupem jí však bylo ze strany zaměstnavatele řečeno, že se nástup odkládá o 14 dní, protože dotyčná osoba nastoupí na mateřskou dovolenou později. Bylo to, pravda, podivné, ale to se stává. Po 14 dnech se vedení ozvalo s tím, že se nástup posunuje ještě téměř o 2 měsíce, protože nástup na MD byl opět odložen. To už bylo hodně podezřelé, ale i to se může stát. Paní Pracná byla trpělivá. Ale *tu máš, čerte, kropáč!* Těsně před po dvakrát posunutým termínem nástupu se vedení ozvalo znovu s tím, že **na místo přijali někoho jiného!!!** A to beze slůvka jakéhokoli vysvětlení nebo dokonce omluvy. Všichni paní Pracnou nabádali: „Běžte si stěžovat!“ Ale kam? Na lampárnu nebo na prezidentskou kancelář? Vždyť smlouva podepsána nebyla! A co se zakoupeným nábytkem? O koupi bazarového zboží asi velký zájem nebude, tak ho prostě někomu darujte! A na zaplacení dluhu si můžete třeba zase vypůjčit od někoho jiného! Odmítnuté pracovní nabídky, které se mezitím vyskytly, se

můžete zase pokusit obnovit. Jestli tedy na vás bude ještě někdo čekat!!

2. EUROBABIČKA

„Tak ty už si babičkou?“

„Jo, dokonce budu každým dnem už dvojnásobnou.“

„To tedy gratuluji. Ani bych to do tebe neřekla. Vypadáš pořád báječně. To už by ses klidně mohla přihlásit do soutěže EUROBABIČKA.“

„Jak tě to napadlo?“

„No co? Splňuješ všechny podmínky. Si babička, a to ještě docela pěkná a schopná! Tak di do toho!“

„Jak to myslíš *schopná*?“

„No přeci v každý takový soutěži musí adeptka předvíst nějaký umění – tzv. volnou disciplínu. A to bys ty určitě zvládla. Dyť si *rozená herečka!*“

„Cha, cha...“ (oboustranné)

A tak byl plamínek zažehnut. Sebevědomí začalo stoupat a paní Krásová se začala připravovat. První casting probíhal v příjemném prostředí nedávno zrekonstruovaného hradu. Jako volnou disciplínu si paní Krásová připravila takovou legrační scénku, když už je ta *rozená herečka!* Vystoupení mělo úspěch a paní Krásová postoupila do semifinále kola. Dosti zářející bylo jen to, že v porotě zasedalo několik německy mluvících občanů, kteří jen těžko mohli porozumět projevům jednotlivých soutěžících. Většina vystoupení byla totiž založena na ústním projevu – výhradně v jazyce českém! Pravda, jedna soutěžící, když zhodnotila situaci, se snažila zaimprovizovat

(rozuměj zavděčit) a rychle svůj projev (původně určený českým vnučátkům) převáděla do německého jazyka – seč jí to její, již skoro zapomenuté, školní znalosti dovolily. Zabralo to.

Semifinálové kolo proběhlo na místě ještě atraktivnějším – a sice na lodi plující po Labi, nesoucí honosný název PORTA BOHEMICA. Před vyplutím byly soutěžící *babičky* označeny podivnou páskou na zápěstí. Ukázalo se, že je to označení pro cestující s koly. Obdržely také několik papírků (lístků) na občerstvení. Kdo by snad očekával jakési *švédské stoly*, šeredně by se mýlil. Za lístky dostaly soutěžící kávu a minerálku v plastovém kelímku a dva malé koláčky na papírovém tácku. I na to si však musely vystát docela nepříjemnou frontu, protože loď pro potencionálních 300 cestujících obsluhovaly pouze dvě barmanky. Kdo by měl hlad větší, mohl si dát buřta. To si ale každá soutěžící raději rozmyslela, nechtěla-li si znehodnotit svůj soutěžní obleček. Jednou ze soutěžních disciplín byla totiž módní přehlídka. Oblečení si musely soutěžící *babičky* na sebe vzít už doma. Na lodi totiž nebyla žádná možnost převlečení se nebo jakékoli úpravy. Dvě miniaturní kabinky WC (*zn.čistota a pohodlnost nade vše*) také žádnou možnost neposkytovaly. Některé soutěžící se nezhinýrovaly a svoje potřebné převleky zvládly přímo na palubě.

Ani organizátoři soutěže nebyli *nejsilnější v kramflecích*. Na otázky soutěžících ohledně některých vystoupení dost často odpovídali: „Pojměte to, jak chcete.“ Ve čtyřčlenné porotě zasedali dva úplně mladí lidé. O životě a schopnostech dnešních *babiček* toho asi moc nevěděli, ale podíleli se na hudební vložce. Takže *dvě mouchy zaplácnuté jednou ranou?!*

Za celoodpolední snažení a vlastně i zajištění zábavného programu pro cestující na lodi byly soutěžící *babičky* odměněny lahvičkou finské vodky s označením **EUROBABIČKA**, dvěma lahvemi piva zn.Svijany, malou kytičkou a nezbytnou hromádkou propagačních letáčků. Ještěže *metylalkoholová aféra* propukla až několik dní poté!

Do finále už paní Krásová i přes veškerou snahu bohužel nepostoupila. Ale nakonec – taky dobře. Bůhví, co by ji tam ještě čekalo!

Pročpak vlastně tahle soutěž nese ve svém názvu tu předponu **EURO**, pomyslela si paní Krásová. No asi proto, že je podporována Evropskou unií. Nebo snad ne?

3. MOUDŘÍ BLÁZNI

„Tak vás tady pěkně vítám, milí studenti a milé studentky, při zahájení nového školního roku studia Třetího věku.“

Paní Pilná se rozhlíží kolem sebe, div si hlavu neukrotí, ale studenty téměř žádné nevidí.

Paní ředitelka pokračuje: „Naše knihovna pro vás v letošním roce připravila následující obory, ze kterých si můžete vybírat. Dějiny každodennosti, duchovní Evropa, evropis, literatura a divadlo, politologie, umění tady a teď, vlastivěda, angličtina, němčina, hudba, kreativní fotografie, pravopis, ruční práce, tělocvičení, trénování paměti, tvůrčí psaní, věda a technika, základy práva.“

Tak to je tedy nářez! Paní Pilná je hodně aktivní, tak si vybírá hned několik oborů.

Tvůrčí psaní – ráda si nechá poradit při svých literárních pokusech.

Pravopis – nebude přece ve svých elaborátech dělat hrubky!

Literatura a divadlo – psaní přece souvisí se čtením. Musí se dozvědět, jak to dělají profesionálové.

Hudba – úplně nový obor. Hudba přece léčí – tzv. muzikoterapie. Paní Pilná hraje na klavír, zkouší to i na harmoniku, dokonce i ráda zpívá.

Trénování paměti – tak tenhle obor bude v seniorském věku asi hodně důležitý.

Angličtina a němčina – jazyky přece otvírají cestu do světa. Tím spíše, že dcera paní Pilné žije v Anglii.

Evropis – když do světa, tak o něm musí přece něco vědět!

Věda a technika – technika hýbe světem a bez PC už to zkrátka nejde!

A na závěr trocha pohybu v rámci relaxace. Takže tělocvičení – jasná volba!

Když to tak počítá, tak přesně deset. Nejvyšší čas zastavit! Paní Pilná se nebojí. Jde do toho.

A co ostatní?

Tvůrčí psaní – tak tady se bude těžko nějaký průkopník hledat. Kdoví, jestli se najdou nějaké průkopnice. Světe, div se, mezi tuctem *rádobypisovatelek* se krčí 2 – slovy dvě bytosti opačného pohlaví!

Pravopis – asi patnáct studentů, respektive studentek. Studenti dva, ale to jsou vlastně zaměstnanci knihovny. Jdou zkrátka příkladem.

Literatura a divadlo – a zase jeden mužský přírůstek mezi desítkou žen.

Hudba – tak to je *faux-pas*! Tento obor se už po několikáté neotevřel pro nedostatečný počet zájemců. Asi se nikdo nechce léčit!

Trénování paměti – uchazeček je tolik, že se musí rozdělit do několika skupin. A kolik je mezi nimi uchazečů? Dali by se spočítat na prstech jedné ruky. Že by s pamětí neměli problémy?

Angličtina – do skupinky pěti studentek se už připletly i dvě bílé vrány, tedy spíše černí havrani.

Němčina – tak sem tedy žádná bílá vrána, alias černý havran, nezaletěla.

Evropis – mezi třemi desítkami studentek jsou dokonce dva muži – odvážní skauti.

Věda a technika – asi šest studentů, tedy studentek, muž žádný! To je ale divné, vždyť technika je především mužský obor, ne?

A tělocvičení? No tak tady se páni tvorstva nenajdou určitě! To je přeci ženská doména! Na co by se chlapi protahovali? Oni si to raději odsedí někde v hospodě u pár točených, tam proberou i své problémy. Pak se doma pomalu převalí k televizi, tentokráte pouze s lahváčem.

A co jim chybí? Oni se přece nepotřebují ve svém věku vzdělávat! Ani na to nemají čas! Teď zrovna jde v telce fotbal, pak bude hokej a určitě i nějaký tenis!

Muži tyto věci zkrátka neřeší. Možná se stydí dát veřejně najevo, že něco neznají. Možná se také nechtějí *houfovat* jako ženy, poslouchat ty *babské tlachy* a tak.

Starší lidé jsou jako děti. S tím rozdílem, že oni se něco naučit chtějí. Už totiž vědí, co potřebují a proč to potřebují. Proto se na rozdíl od dětí učí s chutí. Dokonce mají rádi i domácí úkoly – to zlepšuje jejich přípravu na další vyučování. Ta potřeba určité disciplíny přetrvávala od dětství, *stará škola* se zkrátka nezapře. Dělají to, i když času nemají zrovna nazbyt. Kromě domácnosti je tu třeba i zahrada, vnoučata, manželé... Jejich pracovní nasazení je snad ještě větší, než bylo před důchodem. A oni **nemají čas ztrácet čas**. A tak se do všeho vrhají ještě s větší vehemencí. **Co nic nestojí, to nic netěší.**

Pravda je, že dnes v době internetu by se člověk mohl vzdělávat i v pohodlí svého domova. Ale to by nebylo ono. Člověk potřebuje kontakt s jinými lidmi. Potřebuje sdílet navzájem starosti i radosti. Například narození vnoučátka mohou ihned s pýchou doložit fotkami z MOBILU. To je fakt úžasné, a přitom docela jednoduché.

DOUŠKA: Po čase se v nabídce Třetího věku objevil nový předmět - ŠPANĚLŠTINA. Paní Pilná neváhala a přihlásila se. Nikdy se španělštinu neučila, ale právě proto! Chce vědět, co je ve svém věku ještě schopna naučit se úplně od začátku. A navíc lektorka tohoto předmětu je *super* – taková ta pravá paní učitelka. Vše dovede v klidu a srozumitelně vysvětlit, a dokonce dává i domácí úkoly. A k tomu všemu je ještě velice příjemná a taktní. Je to její spolužačka ze střední školy, která to dotáhla dokonce na paní profesorku. Manžel paní Pilné nemůže pochopit, co jeho manželku vedlo k tomuhle kroku.

„Ty ses na *stará kolena* asi vopravdu zbláznila! K čemu budeš ve tvym věku eště potřebovat španělštinu? Kolik takových *bláznů* se na ní přihlásilo?“ dotazuje se udiveně pan Pilný.

„Asi deset,“ odpovídá s klidem paní Pilná. „A z toho dokonce dva chlapi!“

„No, to je tedy vopravdu docela dost bláznů,“ konstatoval překvapeně pan Pilný.

Takže – ať žijí **MOUDŘÍ BLÁZNI!**